

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 305/2018-37

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 16. mája 2018 v senáte zloženom z predsedníčky Ľudmily Gajdošíkovej (sudkyňa spravodajkyňa), sudkyne Ivetty Macejkovej a sudcu Ladislava Orosza predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], zastúpeného Advokátskou kanceláriou JUDr. Eva Mišíková, s. r. o., Partizánska 2, Bratislava, v mene ktorej koná advokátka JUDr. Eva Mišíková, ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 5 ods. 3 a 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Žiline sp. zn. 1 Tpo 4/2018 zo 16. januára 2018, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 2. februára 2018 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky

(ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 5 ods. 3 a 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 1 Tpo 4/2018 zo 16. januára 2018 (ďalej len „napadnuté uznesenie“).

Uznesením ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 74/2017 zo 7. marca 2018 bol z výkonu sudcovskej funkcie v predmetnej veci vylúčený sudca Miroslav Duriš, ktorý bol v čase prerokovania tejto veci sudcom IV. senátu ústavného súdu. V súlade s čl. III bod 1 písm. c) a d) platného rozvrhu práce ústavného súdu vylúčeného sudcu zastupuje sudkyňa Ivetta Macejková.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že proti sťažovateľovi je vedené trestné stíhanie pre pokračovací zločin poškodzovania cudzej veci podľa § 245 ods. 1 a 2 písm. b), ods. 3 písm. c) a ods. 4 písm. a) zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“) s použitím § 138 písm. e), i) a písm. j) Trestného zákona a § 140 písm. b) Trestného zákona formou organizátorstva podľa § 21 ods. 1 písm. a) Trestného zákona.

Uznesením sudcu pre prípravné konanie Okresného súdu Žilina (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 35 Tp 71/2017 z 9. septembra 2017 v spojení s uznesením krajského súdu sp. zn. 1 Tpo 54/2017 z 3. októbra 2017 bol sťažovateľ vzatý do väzby podľa § 87 ods. 2 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“) z dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Lehota väzby začala sťažovateľovi plynúť 6. septembra 2017 od 16.13 h a sťažovateľ ju vykonáva v Ústave na výkon väzby a Ústave na výkon trestu odňatia slobody Žilina.

Okresný súd uznesením č. k. 35 Tp 71/2017-292 z 20. decembra 2017 (ďalej len „uznesenie okresného súdu“) podľa § 79 ods. 3 Trestného poriadku zamietol žiadosť sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu zo 6. decembra 2017. Podľa § 79 ods. 2 Trestného poriadku ďalej u sťažovateľa zmenil dôvody väzby tak, že u neho je daný dôvod väzby aj podľa § 71 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku. Zároveň okresný súd podľa § 80

ods. 1 písm. c) Trestného poriadku nenahradil väzbu sťažovateľa dohľadom probačného a mediačného úradníka. Proti uzneseniu okresného súdu podal sťažovateľ sťažnosť podľa § 83 ods. 1 Trestného poriadku, ktorú odôvodnil sám a následne aj prostredníctvom svojej obhajkyne.

Krajský súd napadnutým uznesením podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku sťažnosť sťažovateľa zamietol a podľa § 80 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku jeho väzbu nenahradil dohľadom probačného a mediačného úradníka.

Sťažovateľ pred ústavným súdom tvrdí, že rozšírenie dôvodov väzby o dôvod podľa § 71 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku prokurátor a následne aj okresný súd odôvodnili výpoveďou svedkyne [REDAKOVANÉ], ktorej sa mal vyhrážať, a výpoveďami ďalších svedkov, pred ktorými sa mal prezentovať ako osoba „s kontaktami medzi vplyvnými osobami“. Označené dôvody však podľa sťažovateľa neobstoja. Vo vzťahu k svedkyňi [REDAKOVANÉ] ide o inú trestnú vec a jej tvrdenia nie sú pravdivé. Pokiaľ ide o to, že sťažovateľ sa mal prezentovať ako osoba „s kontaktami medzi vplyvnými osobami“, tento dôvod neobstojí, pretože v opačnom prípade by „automaticky musel byť takýto dôvod väzby daný pri stíhaniach všetkých policajtov, prokurátorov či sudcov, pretože nepochybne z dôvodu svojej práce disponujú kontaktami medzi vplyvnými osobami v trestnom konaní“.

Krajský súd v napadnutom uznesení podľa názoru sťažovateľa na túto jeho argumentáciu dostatočne nereagoval, v dôsledku čoho je napadnuté uznesenie potrebné považovať za nepreskúmateľné. K tomuto sťažovateľ ďalej uvádza: „V napadnutom uznesení Krajský súd v Žiline... konštatuje, že sa nestotožnil so sudcom pre prípravné konanie v otázke existencie dôvodu väzby podľa ustanovenia § 71 ods. 1 písm. b) TP z dôvodov tvrdených svedkyňou [REDAKOVANÉ] (viď str. č. 10, druhý odsek, napadnutého uznesenia). Iné skutočnosti, ktoré by odôvodňovali väzobný dôvod podľa ustanovenia § 71 ods. 1 písm. b) TP a ktoré by predtým neuvádzal sudca pre prípravné konanie, neuvádza ani nadriadený súd. Nepochybne tak existencia dôvodu väzby podľa ustanovenia § 71 ods. 1 písm. b) TP vyplýva (podľa názoru nadriadeného

súdu) iba z existencie nejakého (mne doposiaľ neznámeho) úradného záznamu na č. l. 776 (pozn.: ktorý sa v danom momente už ani na č. l. 776 nenachádza, keďže číslovanie vyšetrovacieho spisu sa v priebehu prípravného konania po každom vykonanom úkone mení – číslovanie v prípravnom konaní nie je totiž vykonávané chronologicky).“

Pokiaľ ide o väzobný dôvod podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, sťažovateľ uvádza, že *„všeobecný súd je povinný skúmať pri rozhodovaní o žiadosti o prepustenie z väzby aj to, či dôvodné podozrenie zo spáchania trestného činu pretrváva, pričom ani samotné pretrvávanie tohto dôvodného podozrenia nemusí postačovať na držanie obvineného vo väzbe a to za predpokladu, ak k tomuto dôvodnému podozreniu nepristúpi iný významný dôvod“*. Na argumenty sťažovateľa proti tomuto dôvodu väzby však okresný súd ani krajský súd vo svojich rozhodnutiach vôbec nereagovali. Sudca pre prípravné konanie navyše neuviedol žiaden dôvod, *„pre ktorý prišiel vo všeobecnosti k záveru, že po mojom prvotnom vzatí do väzby, teda po dátume 09. 09. 2017, sa podozrenie voči mojej osobe nezmenilo a pretrváva“*. Sťažovateľ ďalej tvrdí, že *„Sudca pre prípravné konanie sa vo svojom prvostupňovom uznesení zo dňa 20. 12. 2017 na str. č. 10 až 11 k vývoju dôkaznej situácie po mojom prvotnom vzatí do väzby dňa 09. 09. 2017 vyjadril tak, že na str. č. 10 (dole) vyhodnotil výsluchy obvinených [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ]. Toto je však úplne neprijateľný a vadný postup všeobecného súdu, pretože tieto výsluchy boli vykonané ešte pred mojím prvotným vzatím do väzby a práve tieto výsluchy boli dôvodom na moje vzatie do väzby dňa 09. 09. 2017, teda súd nevyhodnocoval vývoj dôkaznej situácie po predchádzajúcom rozhodovaní o väzbe ale konštatoval stav dôkaznej situácie, aký bol súdu známy v už pred predchádzajúcim rozhodovaním o väzbe. Povinnosťou sudcu pre prípravné konanie tak bolo, pri skúmaní pretrvávania materiálnych predpokladov väzby (pri skúmaní pretrvávania dôvodného podozrenia z toho, že som vyšetrované trestné činy spáchal), skúmať a vyhodnotiť dôkazy vykonané po mojom prvotnom vzatí do väzby a tieto vyhodnotiť tak samostatne ako aj v súhrne s doposiaľ vykonanými dôkazmi, teda aj s predchádzajúcimi výsluchmi.“*

Sťažovateľ ďalej poukazuje na to, že krajský súd pri odôvodnení napadnutého uznesenia odkázal na svoje predchádzajúce rozhodnutie v jeho veci (uznesenie

č. k. 1 Tpo 54/2017-100 z 3. októbra 2017), čo síce možno považovať za ústavne akceptovateľnú alternatívu odôvodnenia (aj keď krajnú), avšak „v danej situácii boli moje dôvody, pre ktoré som žiadal o prepustenie z väzby, založené výlučne na skutočnostiach, ktoré sa udiali po mojom prvotnom vzatí do väzby“. Krajský súd teda nedal odpoveď na jeho argumentáciu „k aktuálnej dôkaznej situácii“.

V ďalšej časti svojej sťažnosti sťažovateľ poukazuje na „neexistenciu formálneho predpokladu dôvodu väzby, t. j. zákonného uznesenia o vznesení obvinenia“. K tomuto ďalej uvádza: „Tento záver som odôvodnil najmä tým, že doposiaľ vo veci neexistujú zákonným spôsobom vydané uznesenia o pokračovaní v trestnom stíhaní. V celom vyšetrovacom spise sa totiž nenachádza žiadny dôkaz alebo materiál, na základe ktorého bolo pokračované trestnom stíhaní a skutočnosť, že sa takýto materiál ani vo vyšetrovacom spise nenachádza a nenachádzal, potvrdil vo svojom podaní zo dňa 13. 12. 2017 aj samotný prokurátor.“ Sťažovateľ tvrdí, že „uznesenie vydané pod ČVS: PPZ-845/NKA-PZ-ST-2017 a aj uznesenie vydané pod ČVS: PPZ-847/NKA-PZ-ST-2017“, teda uznesenia o vznesení obvinenia zo 6. septembra 2017 sú nezákonné. K tomuto sťažovateľ ďalej poukazuje na to, že nepreskúmateľné sú aj uznesenia o pokračovaní v trestnom stíhaní ČVS: PPZ-845/NKA-PZ-ST-2017 a ČVS: PPZ-847/NKA-PZ-ST-2017, obe z 22. augusta 2017, pretože na pokračovanie v trestnom stíhaní nebol dôvod. V dôsledku uvedeného sú nezákonné aj uznesenia o vznesení obvinenia ČVS: PPZ-845/NKA-PZ-ST-2017 a ČVS: PPZ-847/NKA-PZ-ST-2017, obe zo 6. septembra 2017.

Sťažovateľ na základe uvedeného ústavný súd žiada, aby nálezom takto rozhodol:

„1. Základné práva [redacted] podľa čl. 17 ods. 1, ods. 2, ods. 5 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj jeho práva podľa čl. 5 ods. 3, ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Žiline zo dňa 16. 01. 2018 č. k. 1 Tpo/4/2018-466, ktorým Krajský súd v Žiline zamietol sťažnosť obvineného [redacted] podaní proti uzneseniu Okresného súdu Žilina zo dňa 20. 12. 2017 sp. zn. 35 Tp/71/2017, porušené boli.“

2. *Ústavný súd Slovenskej republiky zrušuje uznesenie Krajského súdu v Žiline zo dňa 16. 01. 2018 č. k. 1 Tpo/4/2018-466, a prikazuje sťažovateľa nedokladne prepustiť z väzby na slobodu.*

3. *Ústavný súd Slovenskej republiky priznáva [REDAKOVANÉ] náhradu trov konania...“*

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Podľa čl. 17 ods. 1 ústavy osobná sloboda sa zaručuje.

Podľa čl. 17 ods. 2 ústavy nikoho nemožno stíhať alebo pozbaviť slobody inak, ako z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Nikoho nemožno pozbaviť slobody len pre neschopnosť dodržať zmluvný záväzok.

Podľa čl. 17 ods. 5 ústavy do väzby možno vziať iba z dôvodov a na čas ustanovený zákonom a na základe rozhodnutia súdu.

Podľa čl. 5 ods. 3 dohovoru každý, kto je zatknutý alebo inak pozbavený slobody v súlade s ustanoveniami odseku 1 písm. c) tohto článku, musí byť ihneď predvedený pred sudcu alebo inú úradnú osobu splnomocnenú zákonom na výkon súdnej právomoci a má právo byť súdený v primeranej lehote alebo prepustený počas konania. Prepustenie sa môže podmieniť zárukou, že sa dotknutá osoba ustanoví na pojednávanie.

Podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru každý, kto je zatknutý alebo inak pozbavený slobody, má právo podať návrh na začatie konania, v ktorom súd urýchlene rozhodne o zákonnosti pozbavenia jeho slobody a nariadi prepustenie, ak je pozbavenie slobody nezákonné.

Z judikatúry ústavného súdu (napr. III. ÚS 7/00, III. ÚS 255/03, III. ÚS 199/05) vyplýva, že v ustanoveniach čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy týkajúcich sa práva na osobnú slobodu (čl. 17 ods. 1 ústavy) je obsiahnuté aj právo obvineného podať návrh na konanie, v ktorom by súd neodkladne alebo urýchlene rozhodol o zákonnosti jeho väzby a nariadil prepustenie obvineného, ak je väzba nezákonná, ako aj jeho právo nebyť vo väzbe dlhšie ako po dobu nevyhnutnú (resp. primeranú dobu) alebo byť prepustený počas konania. V označených ustanoveniach ústavy sú teda obsiahnuté obdobné práva ako tie, ktoré vyplývajú z čl. 5 ods. 3 a 4 dohovoru.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavne neopodstatnený návrh ide vtedy, ak ústavný súd pri jeho predbežnom prerokovaní nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie. V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú

neopodstatnenosť aj absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Inými slovami, ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 300/06).

Ústavný súd v zmysle svojej judikatúry (I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02, II. ÚS 231/04, III. ÚS 837/2016, II. ÚS 135/2017) nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu. Z ustálenej judikatúry ústavného súdu (napr. II. ÚS 76/02, II. ÚS 242/02, I. ÚS 202/2012, II. ÚS 282/2016, I. ÚS 540/2017) ďalej vyplýva, že právomoc ústavného súdu vo vzťahu k rozhodovaniu všeobecných súdov vo väzobných veciach je daná len na preskúmanie dôvodu a spôsobu obmedzenia osobnej slobody, t. j. či proti osobe, ktorá sa berie do väzby, bolo vznesené obvinenie, rozhodnutie o väzbe sa odôvodnilo aj skutkovými okolnosťami, o väzbe rozhodoval súd, obvinený bol vzatý do väzby pre konkrétne skutočnosti, resp. že osoba bola vzatá a držaná vo väzbe len na čas dovolený zákonom, resp. konkrétnym rozhodnutím väzobného súdu.

Do obsahu právomoci ústavného súdu v zásade nepatrí preskúmať postup, ako aj správnosť skutkových a právnych záverov všeobecných súdov, ktorý viedol k záveru o existencii zákonného dôvodu väzby. Tento postup skúma opravný súd v riadnom inštančnom postupe, ktorý je funkčne usporiadaný na preskúmanie obsahu trestného spisu, súvisiacich listín, podaní obvineného a prípadne aj ďalších dôkazov osvedčujúcich použitie takéhoto zabezpečovacieho prostriedku, akým je väzba v trestnom konaní (II. ÚS 76/02, IV. ÚS 151/05, III. ÚS 17/2012, IV. ÚS 541/2013, I. ÚS 67/2016). Skutkové a právne závery všeobecného súdu by mohli byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvodené závery všeobecného súdu boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (obdobne napr. I. ÚS 13/00, III. ÚS 151/05, III. ÚS 352/2011).

Súdne preskúmanie zákonnosti pozbavenia osobnej slobody kladie nároky (okrem iného) na kvalitu preskúmania. Väzobné konanie týkajúce sa rozhodovania o osobnej slobode obvinenej osoby musí spĺňať niektoré fundamentálne požiadavky spravodlivého konania. Jednou z nich je aj právo na náležité odôvodnenie rozhodnutia. Jeho obsahom je právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré preskúmateľným spôsobom jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Princíp spravodlivosti („fairness“) pritom zaväzuje súdy, aby pre svoje rozhodnutia poskytli dostatočné a relevantné dôvody (napr. III. ÚS 135/04, III. ÚS 198/05, III. ÚS 404/2011, II. ÚS 64/2017, III. ÚS 590/2017).

V tejto súvislosti ústavný súd pripomína svoju judikatúru (napr. IV. ÚS 176/05, I. ÚS 241/07, I. ÚS 296/2010, III. ÚS 306/2017), v ktorej vyslovil, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (prvostupňového i druhostupňového), ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces, v tomto prípade v konaní o osobnej slobode (m. m. III. ÚS 209/04, III. ÚS 160/2017). Rovnako Európsky súd pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) judikoval, že súdne rozhodnutia musia v dostatočnej miere uvádzať dôvody, na ktorých sa zakladajú (rozsudok vo veci *García Ruiz* proti Španielsku z 21. 1. 1999, bod 26; rozsudok vo veci *Ruiz Torija* proti Španielsku z 9. 12. 1994, bod 29). Judikatúra ESLP nevyžaduje, aby na každý argument strany bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (rozsudok vo veci *Georgiadis* proti Grécku z 29. 5. 1997, bod 43; rozsudok vo veci *Higgins a ďalší* proti Francúzsku z 19. 2. 1998, bod 43). Z práva na súdnu ochranu vyplýva aj povinnosť súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi na vykonanie dôkazov strán s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (napr. I. ÚS 254/07, II. ÚS 410/06, III. ÚS 572/2017).

Z doterajšej judikatúry ústavného súdu (napr. I. ÚS 141/04, III. ÚS 522/2011) ďalej vyplýva, že v prípade rozhodovania o vzatí do väzby (ponechaní vo väzbe) musia byť splnené tieto podmienky: po formálnej stránke musí existovať uznesenie o vznesení obvinenia, po materiálnej stránke musia existovať skutočnosti osvedčujúce kvalifikované podozrenie, že sa obvinený trestného činu, ktorý sa mu v uznesení o vznesení obvinenia kladie za vinu, dopustil. Napokon musí existovať niektorý z väzobných dôvodov uvedených v ustanovení v § 71 Trestného poriadku.

Ústavný súd v tejto súvislosti pripomína, že nie je osobitnou preskúvacou inštanciou, ktorej úlohou by malo byť odstraňovanie procesných nedostatkov konania uskutočneného pred všeobecnými súdmi. Medzi prioritné úlohy ústavného súdu nepatrí kontrola všeobecných súdov z hľadiska zákonnosti a správnosti ich postupov, ale posudzovanie konformity týchto postupov s ústavou, prípadne medzinárodnou zmluvou ratifikovanou a vyhlásenou spôsobom ustanoveným zákonom. Kritériom rozhodovania ústavného súdu je predovšetkým miera namietanej ingerencie do základných práv alebo slobôd sťažovateľa pri zohľadnení okolností každého konkrétneho prípadu (IV. ÚS 24/07, III. ÚS 217/09).

Ústavný súd zohľadňujúc už citovanú judikatúru konštatuje, že pri posúdení napadnutého uznesenia krajského súdu nie je jeho úlohou preskúmať správnosť skutkových a právnych záverov, o ktoré okresný súd a krajský súd opreli svoje rozhodnutia, resp. odpovedať na otázku, či mal byť sťažovateľ prepustený z väzby na slobodu. Úloha ústavného súdu sa v tomto prípade obmedzuje na posúdenie otázky, či sa krajský súd s právne relevantnou argumentáciou sťažovateľa (prezentovanou v uplatnenej sťažnosti proti uzneseniu okresného súdu) vysporiadal adekvátne a preskúmateľne a či je tak odôvodnenie napadnutého uznesenia ústavnoprávne akceptovateľné.

Pri hodnotení napadnutého uznesenia ústavný súd vychádzal z ustáleného právneho názoru, podľa ktorého rozhodnutie súdu prvého stupňa a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane (m. m. II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08, IV. ÚS 320/2012), pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania

tvoria jeden celok. Tento právny názor zahŕňa aj požiadavku komplexného posudzovania rozhodnutí všeobecných súdov (prvostupňového aj odvolacieho), ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania (m. m. IV. ÚS 350/09). Ústavný súd vo svojej doterajšej judikatúre, a to aj vo vzťahu k väzobným veciam, uvádza, že odôvodnenie uznesenia druhostupňového súdu odkazujúce na predchádzajúce rozhodnutia v tej istej veci možno považovať síce za krajnú, no ešte stále ústavnoprávne akceptovateľnú alternatívu odôvodnenia (napr. IV. ÚS 41/08, IV. ÚS 149/08, IV. ÚS 314/08, III. ÚS 461/2015).

Sťažovateľ pred ústavným súdom namieta porušenie svojich v petite sťažnosti označených práv napadnutým uznesením z dôvodu, že krajský súd v ňom nedal odpoveď na všetky ním uplatnené námietky, a to (1) námietky týkajúce sa existencie väzobného dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku, (2) námietky týkajúce sa existencie väzobného dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku a (3) námietky týkajúce sa neexistencie zákonného uznesenia o vznesení obvinenia. V dôsledku toho je napadnuté uznesenie nepreskúmateľné.

Podľa § 71 ods. 1 Trestného poriadku obvinený môže byť vzatý do väzby len vtedy, ak doteraz zistené skutočnosti nasvedčujú tomu, že skutok, pre ktorý bolo začaté trestné stíhanie, bol spáchaný, má znaky trestného činu, sú dôvody na podozrenie, že tento skutok spáchal obvinený, a z jeho konania alebo ďalších konkrétnych skutočností vyplýva dôvodná obava, že

a) ujde alebo sa bude skrývať, aby sa tak vyhol trestnému stíhaniu alebo trestu, najmä ak nemožno jeho totožnosť ihneď zistiť, ak nemá stále bydlisko alebo ak mu hrozí vysoký trest,

b) bude pôsobiť na svedkov, znalcov, spoluobvinených alebo inak mariť objasňovanie skutočností závažných pre trestné stíhanie, alebo

c) bude pokračovať v trestnej činnosti, dokoná trestný čin, o ktorý sa pokúsil, alebo vykoná trestný čin, ktorý pripravoval alebo ktorým hrozil.

K väzobnému dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku sťažovateľ uviedol, že rozšírenie dôvodov väzby o tento dôvod bolo odôvodnené iba výpoveďou

svedkyne [REDACTED], ktorej sa mal vyhrázať, a výpoveďami ďalších svedkov, pred ktorými sa mal prezentovať ako osoba „s kontaktami medzi vplyvnými osobami“. Svedkyňa [REDACTED] však vypovedala v inom trestnom konaní a navyše nepravdivo. Pokiaľ ide o to, že sťažovateľ sa mal prezentovať ako osoba „s kontaktami medzi vplyvnými osobami“, ani tento dôvod neobstojí, pretože v opačnom prípade by „automaticky musel byť takýto dôvod väzby daný pri stíhaniach všetkých policajtov, prokurátorov či sudcov, pretože nepochybne z dôvodu svojej práce disponujú kontaktami medzi vplyvnými osobami v trestnom konaní“.

K väzobnému dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku okresný súd vo svojom uznesení uviedol: „S poukazom na obsah pripojeného vyšetrovacieho spisu, ako aj skutočnosti uvedené obvineným pri výsluchu pred vyšetrovateľom PPZ a pred sudcom pre prípravné konanie, je sudca pre prípravné konanie toho názoru, že u obvineného je daný dôvod väzby aj podľa § 71 ods. 1 písm. b) Tr. por. O dôvodnosti existencie obavy, že obvinený bude pôsobiť na svedkov, znalcov, spoluobvinených alebo inak mariť objasňovanie skutočností závažných pre trestné stíhanie nasvedčujú nasledovné skutočnosti. Z výsluchu obvineného pred sudcom pre prípravné konanie vyplýva, že obvinený [REDACTED] mal byť naposledy v kontakte so svedkyňou [REDACTED] [REDACTED] niekedy vo februári roka 2017. Samotná svedkyňa [REDACTED] vo svojej výpovedi z 28. 08. 2017 okrem iného uviedla, že má veľký strach z [REDACTED]. Obvinený sa jej mal prostredníctvom svojej zamestnankyne [REDACTED] dvakrát vyhrázať. Prvýkrát sa tak malo stať v priebehu mesiacov apríl, máj 2017 a druhýkrát koncom mesiaca jún 2017, alebo začiatkom mesiaca júl 2017. Svedkyňa podrobne vo svojej výpovedi okrem iného popísala spôsob, akým ju mal kontaktovať obvinený, ako i to, čo a ako konkrétne jej mal odkazovať prostredníctvom osoby [REDACTED]. Na uvedených tvrdeniach svedkyňa zotrvala i pri vzájomnej konfrontácii so svedkyňou [REDACTED].

Práve tu je vidieť v kontexte s vyššie uvedenými skutočnosťami vyplývajúcimi z výpovede samotného obvineného a z výpovedí obvinených [REDACTED] a [REDACTED] [REDACTED] dôvodnú obavu, že obvinený bude pôsobiť na svedkov, znalcov, spoluobvinených alebo inak mariť objasňovanie skutočností závažných pre trestné stíhanie.

Žiada sa v uvedenej súvislosti poukázať na skutočnosť, že uznesením vyšetrovateľa PPZ, NKA, NPJ, expozitúra Stred, ČVS: PPZ-924/NKA-PZ-ST-2017 z 03. 10. 2017 bolo obvinenému [REDAKOVANÉ] vznesené obvinenie pre prečin nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami podľa § 294 ods. 1 Tr. zák. v súbehu so zločinom nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami podľa § 295 ods. 1 písm. a) Tr. zák. (skutok v bode 1/) a za obzvlášť závažný zločin úkladnej vraždy v štádiu prípravy na zločin podľa § 13 ods. 1 Tr. zák. k § 144 ods. 1, ods. 2 písm. c), písm. e), písm. f) Tr. zák. s poukazom na ust. § 138 písm. b) Tr. zák. a § 140 písm. c) Tr. zák. (skutok v bode 2), a to na tam uvedenom skutkovom základe. Navyiac sudca pre prípravné konanie poukazuje na obsah úradného záznamu z vyhodnotenia záznamov telefonických hovorov medzi obvineným [REDAKOVANÉ] a jeho manželkou [REDAKOVANÉ] na č. l. 776, z obsahu ktorých vyplývajú konkrétne skutočnosti, z ktorých vyplýva dôvodná obava, že obvinený bude pôsobiť na svedkov, znalcov, spoluobvinených alebo inak mariť objasňovanie skutočností závažných pre trestné stíhanie. Preto sudca pre prípravné konanie rozhodol tak, že postupom podľa § 79 ods. 2 Tr. por. u obvineného [REDAKOVANÉ] zmenil dôvody väzby tak, že u obvineného [REDAKOVANÉ] je daný dôvod väzby aj podľa § 71 ods. 1 písm. b) Tr. por.“

Krajský súd k väzobnému dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku v relevantnej časti napadnutého uznesenia uviedol: *«Právny názor sudcu pre prípravné konanie, že v prípade obvineného je daný aj väzobný dôvod tzv. „kolúznejšej väzby“, v súčasnej dobe trestného konania je v súlade so stavom veci a zákonom, vychádza z reálneho podkladu a môže byť akceptovateľný. V okolnostiach danej veci, najmä však s prihliadnutím na konkrétne skutočnosti uvedené v úradnom zázname na čl. 776 vyplýva dôvodná obava, že obvinený môže aj v súčasnosti (vo väzbe) vyvíjať aktivity, ktorými bude pôsobiť na svedkov, znalcov, spoluobvinených alebo inak mariť objasňovanie skutočností závažných pre trestné konanie.*

Vo všeobecnosti platí, že existencia konkrétnych skutočností odôvodňujúcich dôvody väzby v zmysle § 71 ods. 1 písm. a), b), c) Tr. por. sa skúma výlučne vo vzťahu ku skutku, resp. skutkom, pre ktoré bolo obvinenému vznesené obvinenie.

Nadriadený súd sa však nestotožnil s názorom sudcu pre prípravné konanie, že existencia dôvodov tzv. „kolúznei väzby“ je daná s poukazom na to, že obvinenému bolo dňa 3. 10. 2017 vznesené obvinenie pre obzvlášť závažný zločin úkladnej vraždy v štádiu prípravy podľa § 13 ods. 1 Tr. zák., § 144 ods. 1, ods. 2 písm. c), e), f) Tr. zák. Treba pripomenúť, že predmetná vec je vedená pod sp. zn. ČVS: PPZ-924/NKA-PZ-ST-2017, táto vec patrí do vecnej pôsobnosti ÚŠP GP SR, ide o samostatne vedené trestné stíhanie. Okolnosti uvádzané svedkyňou [REDAKOVANÉ] aj podľa názoru nadriadeného súdu vzbudzujú dôvodnú obavu, že obvinený by mohol opätovne pôsobiť na túto svedkyňu, ktorej výpoveď je kľúčová pre ďalšie dokazovania o tom, či sa stal skutok a či tento skutok mal spáchať aj obvinený [REDAKOVANÉ], avšak z predloženého vyšetrovacieho spisu je zrejmé, že väzba obvineného nebola rozšírená aj na skutok právne kvalifikovaný ako obzvlášť závažný zločin úkladnej vraždy v štádiu prípravy podľa § 13 ods. 1 Tr. zák., § 144 ods. 1, ods. 2 písm. c), e), f) Tr. zák.»

Z citovaného odôvodnenia napadnutého uznesenia krajského súdu v spojení s uznesením okresného súdu vyplýva, že záver o existencii obavy, že obvinený bude pôsobiť na svedkov, znalcov, spoluobvinených alebo inak mariť objasňovanie skutočností závažných pre trestné stíhanie, založili všeobecné súdy (zhodne) na obsahu telefonických rozhovorov medzi sťažovateľom a jeho manželkou. Pokiaľ ide o záver okresného súdu, že táto obava vyplýva aj zo skutočnosti, že „uznesením vyšetrovateľa PPZ, NKA, NPJ, expozitúra Stred, ČVS: PPZ-924/NKA-PZ-ST-2017 z 03. 10. 2017 bolo obvinenému [REDAKOVANÉ] vznesené obvinenie pre prečin nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami podľa § 294 ods. 1 Tr. zák. v súbehu so zločinom nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami podľa § 295 ods. 1 písm. a) Tr. zák. (skutok v bode 1/) a za obzvlášť závažný zločin úkladnej vraždy v štádiu prípravy na zločin podľa § 13 ods. 1 Tr. zák. k § 144 ods. 1, ods. 2 písm. c), písm. e), písm. f) Tr. zák. s poukazom na ust. § 138 písm. b) Tr. zák. a § 140 písm. c) Tr. zák.“, krajský súd tento názor okresného súdu neakceptoval, rovnako ako ani záver okresného súdu o tom, že výpoveď svedkyne v inom trestnom konaní by mala byť dôvodom na rozšírenie väzobných dôvodov sťažovateľa v tomto konaní. Avšak vzhľadom na ďalšie okolnosti

(obsah telefonických rozhovorov medzi sťažovateľom a jeho manželkou) dospel krajský súd k záveru, že odôvodnenie tohto väzobného dôvodu napriek uvedenému obstojí.

Pokiaľ sťažovateľ tvrdí, že „*existencia dôvodu väzby [teda] podľa ustanovenia § 71 ods. 1 písm. b) TP vyplýva (podľa názoru nadriadeného súdu) iba z existencie nejakého (mne doposiaľ neznámeho) úradného záznamu na č. l. 776*“, ústavný súd konštatuje, že k obsahu tohto úradného záznamu, na ktorom má byť zachytený záznam telefonických hovorov medzi sťažovateľom a jeho manželkou, sa sťažovateľ vyjadril už pri jeho výsluchu k žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu 20. decembra 2017 a rovnako tak vo svojej sťažnosti adresovanej krajskému súdu, čo vyplýva z uznesenia okresného súdu i z napadnutého uznesenia krajského súdu a čo už na prvý pohľad spochybňuje túto sťažovateľovom uplatnenú argumentáciu pred ústavným súdom.

K väzobnému dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku sťažovateľ uviedol, že sudca pre prípravné konanie neuviedol žiaden dôvod, „*pre ktorý prišiel vo všeobecnosti k záveru, že po mojom prvotnom vzatí do väzby, teda po dátume 09. 09. 2017, sa podozrenie voči mojej osobe nezmenilo a pretrváva*“. Sťažovateľ tvrdí, že okresný súd následne aj krajský súd záver o existencii tohto väzobného dôvodu založili iba na výsluchoch obvinených [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] a čiastočne aj [REDAKOVANÉ], ktoré však boli vykonané ešte pred jeho vzatím do väzby, a teda nemôžu odôvodňovať následné rozhodnutie o predĺžení trvania jeho väzby.

Okresný súd k tomuto v relevantnej časti svojho uznesenia uviedol: „*S poukazom na obsah pripojeného vyšetrovacieho spisu, ako aj skutočnosti uvedené obvineným pri výsluchu pred vyšetrovateľom PZ a pred sudcom pre prípravné konanie, je sudca pre prípravné konanie toho názoru, že u obvineného je daný dôvod väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Tr. por. O dôvodnosti existencie obavy, že obvinený bude pokračovať v trestnej činnosti, dokoná trestný čin, o ktorý sa pokúsil alebo vykoná trestný čin, ktorý pripravoval alebo ktorým hrozil nasvedčujú nasledovné skutočnosti. Z odpisu z registra trestov vyplýva, že obvinený bol doposiaľ 4-krát súdne postihnutý, z toho v jednom prípade išlo o odsúdenie cudzozemským súdom a v ďalších troch prípadoch má odsúdenia zahladené, teda sa*

na neho hľadí, akoby nebol odsúdený. Pri hodnotení osoby obvineného sa však žiada poukázať na skutočnosť, že obvinený je osobou náchylnou k páchaniu majetkovej, násilnej i drogovej trestnej činnosti. Na uvedenom konštatovaní nemení nič ani skutočnosť, že obvinený podľa odpisu z registra trestov má odsúdenia zahladené. Sudca pre prípravné konanie v tejto súvislosti poukazuje na skutočnosť, že pri hodnotení osoby obvineného majú svoj význam aj tie odsúdenia, ktoré má obvinený zahladené, teda je povinnosťou súdu na neho prihliadať práve pri hodnotení jeho osoby. Dôvodná obava, že obvinený bude pokračovať v trestnej činnosti, dokoná trestný čin, o ktorý sa pokúsil alebo vykoná trestný čin, ktorý pripravoval alebo ktorým hrozil je v súčasnom štádiu trestného konania daná predovšetkým i okolnosťami, za ktorých mali byť stíhané skutky spáchané, spôsobom akým mali byť spáchané, ktoré okolnosti nielen sami o sebe preukazujú skutočnosť, že malo ísť o spáchanie trestnej činnosti formou organizovanej skupiny, ktorá mala pôsobiť po určitý čas.

Sudca pre prípravné konanie za konkrétne dôvody, z ktorých vyplýva dôvodná obava z pokračovania v trestnej činnosti obvineným [REDAKOVANÉ] považuje skutočnosť, že obvinený je aktuálne stíhaný pre závažné zločiny (pozn. od 03. 10. 2017 aj pre obzvlášť závažný zločin), ktoré mali byť spáchané formou organizovanej skupiny, ktorá mala pôsobiť po určitý čas. V prípade hodnotenia osoby obvineného možno konštatovať, že ide o osobu, ktorá má sklony k páchaniu úmyselnej trestnej činnosti. Účel trestu z hľadiska individuálnej prevencie sa pri predchádzajúcich odsúdeniach obvineného mal minúť svojim účinkom. Obvinený sa mal opakovane dopustiť úmyselnej trestnej činnosti závažného charakteru a je zrejmé, že predchádzajúce odsúdenia ho nemali ovplyvniť natoľko, aby sa vyhol situáciám, v ktorých je možné konštatovať, že je opäť dôvodne podozrivý zo spáchania závažnej úmyselnej trestnej činnosti. S poukazom na uvedené dospel sudca pre prípravné konanie k záveru, že u obvineného je i v súčasnom štádiu trestného konania daný dôvod väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Tr. por. a tento sa nijako nezmenil.“

Krajský súd k tomuto v napadnutom uznesení uviedol: „Krajský súd na tomto mieste pripomína, že o sťažnosti obvineného [REDAKOVANÉ] proti uzneseniu o vzatí do väzby rozhodoval uznesením, č. k. 1 Tpo/54/2017-100 na neverejnom zasadnutí konanom dňa 3. októbra 2017. Vo svojom rozhodnutí zrozumiteľne odôvodnil svoje skutkové

a relevantné právne názory a analýzou napadnutého uznesenia, ako i konania, ktoré mu predchádzalo, po preskúmaní predloženého súdneho a vyšetrovacieho spisu dospel k záveru, že neexistujú žiadne nové skutočnosti, ktoré by boli podkladom pre zmenu názorov krajského súdu vyjadrených v označenom rozhodnutí, pokiaľ ide o existenciu formálnych aj materiálnych dôvodov väzby a väzobného dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. c) Tr. por. Na tieto vlastné dôvody v podrobnostiach odkazuje a nepovažuje pre krátkosť času medzi vlastným rozhodnutím a napadnutým rozhodnutím súdu prvého stupňa tieto dôvody duplicitne opakovať...

Neboli zistené ani ďalšie skutočnosti, ktoré by spochybnili alebo vyvrátili záver o existencii dôvodov väzby v zmysle § 71 ods. 1 písm. c) Tr. por. Krajský súd sa stotožňuje s názorom sudcu pre prípravné konanie, že v danom štádiu trestného konania sa vykonané dôkazy hodnotia predovšetkým so zameraním na skutočnosť, či tieto poskytujú podklad pre konštatovanie existencie väzobných dôvodov u obvineného a naplnenia formálnych aj materiálnych podmienok väzby. Argumenty predložené stranami nepochybne zväžia orgány činné v trestnom konaní, resp. nestranné a nezávislé súdy, ktoré budú vo veci ďalej rozhodovať. Hodnotenie dôkazov tak, ako to predkladá obvinený vo svojom písomnom podaní, v súčasnom štádiu konania neobstojí.“

K inštitútu preventívnej väzby [§ 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku] ústavný súd uvádza, že pokiaľ sa trestné stíhanie nachádza iba v počiatočnom štádiu, kde sa nerozhodovalo o vine, pri rozhodovaní o väzbe sa nevyžaduje úplná istota, že obvinený bude konať podľa § 71 Trestného poriadku, ak nebude vzatý do väzby. Na rozhodnutie o väzbe preto postačuje, že táto hrozba s prihliadnutím na konkrétne skutočnosti je reálna. Zmyslom preventívnej väzby je zaistiť osobu obvineného, u ktorej je dôvodná obava vyplývajúca z konkrétnych skutočností, že bude opakovať trestný čin, pre ktorý je stíhaná, dokoná trestný čin, o ktorý sa pokúsila, alebo vykoná trestný čin, ktorý pripravovala alebo ktorým hrozila. Uvedený väzobný dôvod sa v určitej miere odlišuje od zvyšných dvoch väzobných dôvodov a je založený na predpoklade, že účelom trestného stíhania je predchádzanie trestnej činnosti (pozri aj uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Tost 5/2012 z 8. marca 2012).

Z citovaných častí odôvodnení uznesenia okresného súdu a napadnutého uznesenia krajského súdu vyplýva, že tieto založili väzobný dôvod podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku na tom, že sťažovateľ bol štyrikrát „*súdne postihnutý*“, je osobou náchylnou na páchanie majetkovej, násilnej a drogovej trestnej činnosti, ako i na okolnostiach, za ktorých mali byť stíhané skutky spáchané. Z týchto okolností vyplýva, že skutky mali byť spáchané formou organizovanej skupiny, ktorá mala pôsobiť po určitý čas. Okresný súd a krajský súd k tomuto ďalej poukázali aj na skutočnosť, že sťažovateľ je aktuálne stíhaný pre závažné zločiny (a jeden obzvlášť závažný zločin), ktoré mali byť spáchané formou organizovanej skupiny.

Uvedené skutočnosti ústavný súd hodnotí ako také, pre ktoré možno považovať napadnuté uznesenie krajského súdu za ústavne konformné, a teda nie je dôvod, aby ústavný súd do tohto rozhodnutia akýmkoľvek spôsobom vstupoval. Na tomto závere nič nemení argumentácia sťažovateľa uplatnená v jeho sťažnosti podľa čl. 127 ústavy, ktorá sa týka obsahu a dátumu podania výpovedí inými obvinenými, keďže táto nijakým spôsobom nespochybňuje už citované závery všeobecných súdov.

Pokiaľ sťažovateľ namieta, že krajský súd pri odôvodnení napadnutého uznesenia v časti odkázal na odôvodnenie svojho predchádzajúceho rozhodnutia o jeho väzbe, ústavný súd konštatuje, že takýto spôsob formulovania odôvodnenia rozhodnutia možno z hľadiska jeho preskúmateľnosti akceptovať ešte stále ako prípustnú, avšak „krajnú alternatívu“, a to s ohľadom na skutočnosť, že sťažovateľ mal možnosť sa s príslušnými dôvodmi oboznámiť, resp. sťažovateľovi sú tieto dôvody známe (napr. I. ÚS 423/2013). Zohľadňujúc citovanú judikatúru a skutočnosť, že väzobný dôvod podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku bol náležite odôvodnený už v uznesení okresného súdu, pričom sťažovateľ v sťažnosti proti uzneseniu okresného súdu jeho právne závery nijakým relevantným spôsobom nespochybnil, ústavný súd konštatuje, že v okolnostiach danej veci tento postup stále možno považovať za ústavne udržateľný.

Sťažovateľ napokon namieta, že v jeho veci neexistuje formálny predpoklad dôvodu väzby, a síce zákonné uznesenie (uznesenia) o vznesení obvinenia. Tento svoj záver

odôvodňuje tým, že v jeho trestnej veci neboli „*zákonným spôsobom vydané uznesenia o pokračovaní v trestnom stíhaní*“.

Po oboznámení sa s odôvodnením napadnutého uznesenia ústavný súd konštatuje, že k tejto sťažovateľovej námietke sa krajský súd v napadnutom uznesení výslovne nevyjadril, keď vo všeobecnosti konštatoval, že „*po preskúmaní obsahu spisu ani nadriadený súd nemá pochybnosti o tom, že aj v súčasnom štádiu trestného konania sú splnené všetky formálno-procesné podmienky väzby obvineného*“.

Z judikatúry ESĽP (napr. rozsudok Veľkej komory z 25. 3. 1999 vo veci Nikolova proti Bulharsku, bod 61), ako aj z judikatúry ústavného súdu (napr. II. ÚS 382/2014, I. ÚS 259/2015) vyplýva, že všeobecný súd rozhodujúci o ďalšom trvaní väzby nie je povinný detailne odpovedať na každý argument sťažovateľa uvedený v sťažnosti, avšak je povinný vysporiadať sa so skutočnosťami a argumentmi, ktoré sú spôsobilé spochybníť existenciu podmienok nevyhnutných pre zákonnosť pozbavenia slobody, resp. ďalšieho držania sťažovateľa vo väzbe. V zmysle uvedeného bolo úlohou ústavného súdu v okolnostiach tejto veci preskúmať, či uvedená námietka sťažovateľa o (ne)zákonnosti uznesenia o vznesení obvinenia mohla spochybníť formálnu podmienku väzby, a síce vydanie uznesenia o vznesení obvinenia a jeho oznámenie stíhanej osobe.

Vo vzťahu k uvedenému ústavný súd poukazuje na svoju judikatúru (IV. ÚS 383/04, IV. ÚS 217/2013, III. ÚS 626/2014), z ktorej vyplýva, že Trestný poriadok (ako zákon, na ktorý poukazuje ústava vo svojom čl. 17 ods. 2) nevyžaduje, aby existencia dôvodného podozrenia zo spáchania trestného činu bola podložená aj zodpovedajúcimi dôkazmi proti obvinenému. Pri rozhodovaní o väzbe postačuje dostatočne preukázať podozrenie, že obvinený spáchal skutok, ktorým naplnil znaky skutkovej podstaty príslušného trestného činu. V tejto súvislosti je, naopak, potrebné zdôrazniť, že až po vznesení obvinenia sa v rozhodujúcej miere otvára priestor na dokazovanie v prípravnom konaní, v dôsledku čoho sa dôvodnosť vzneseného obvinenia postupne „odkrýva“ (t. j. buď potvrdzuje, alebo vyvracia) práve dokazovaním. Samotné dôvody väzby podľa § 71 ods. 1 Trestného poriadku rátajú s existenciou takéhoto dokazovania počas prípravného konania.

K tomuto ústavný súd ďalej uvádza, že preskúmanie rozhodnutí vydaných vyšetrovateľom v trestnom konaní, t. j. aj vznesenie obvinenia, z hľadiska ich zákonnosti zákon (Trestný poriadok) zveruje príslušnému prokurátorovi. Tejto skutočnosti zodpovedá aj rozsah možného preskúmania uznesenia o vznesení obvinenia súdom rozhodujúcim o väzbe, ktorý nemôže nahrádzať právomoc príslušnej prokuratúry (§ 185 Trestného poriadku). Oprávnenie okresného súdu (sudcu pre prípravné konanie) v súvislosti s posudzovaním skutkových okolností vzatia do väzby (ponechania vo väzbe) v prípravnom konaní sa obmedzuje len na zisťovanie, či skutok, pre ktorý bolo oznámené obvinenie fyzickej osobe, bol spáchaný, či ho možno posúdiť ako trestný čin a či zistené skutočnosti nasvedčujú dôvodnosti podozrenia, že skutok spáchala zadržaná (obvinená) osoba. Ako už bolo ústavným súdom konštatované, z uvedeného hľadiska napadnuté uznesenie, ktorým bolo potvrdené uznesenie okresného súdu o zamietnutí žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu, jednoznačne obstálo.

Vychádzajúc z uvedených záverov ústavný súd pri predbežnom prerokovaní odmietol sťažnosť sťažovateľa podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

Keďže sťažnosť bola odmietnutá ako celok, ústavný súd sa ďalšími požiadavkami sťažovateľa nezaoberal, pretože rozhodovanie o nich je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v danom prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. mája 2018